

[Statsministeren.]

den ordinære understøttelse. Endvidere foretog ministeriet en sammenligning mellem kontrolreglerne og reglerne for pladsanvisning under statsanerkendelsen og efter dens ophør, idet folketingsudvalget i et særligt punkt havde udbedt sig oplysninger herom. Straks efter modtagelsen af de nævnte supplerende oplysninger udarbejdedes i ministeriet svaret til folketingsudvalget, og dette svar er afsendt den 31. marts 1949. Sammen med svaret blev fremsendt en omfattende samling bilag, og det er oplyst for mig, at når udvalgets medlemmer endnu ikke har modtaget det omhandlede materiale, må det skyldes trykningsvanskeligheder i forbindelse med det forcerede arbejde på rigsdagen i den sidste uges tid. Så meget om dette problem, som vel i meningsudvekslingen mellem det ærede medlem og mig er en mindre sag.

Det ærede medlem harcellerede dernæst over det svar, jeg i formiddags gav på hans ordførertale. Det har det ærede medlem ingen anledning til. Det, jeg i min første svartale bebrejdede det ærede medlem, var, at han i sin ordførertale gjorde forsøg på politisk mistænkeliggørelse af regeringen og mit parti og fremsatte en urigtig påstand. Jeg gentager: en urigtig påstand. Han sagde nemlig i sin ordførertale, at regeringen er gået arm i arm med kommunisterne. Det er denne påstand, jeg har reageret stærkt imod, og det var min ret, for den er urigtig. Det hjælper ikke det ærede medlem, at han ved at tale om min stemmeføring og tone søger at bortforklare denne kendsgerning. Hvor er regeringen gået arm i arm med kommunisterne? Hvori består det politiske samarbejde, som det ærede medlem for at få et argument til sin naive socialistforskrækkelse antydede der var mellem regeringen og kommunisterne? Det ærede medlem ved, at denne påstand er urigtig. Var han fair på dette punkt, indrømmede han, at socialdemokratiets og regeringens stilling i forholdet til kommunisterne var, som jeg sagde, demokratisk uangribelig.

Nu ved jeg godt, at det, som det ærede medlem har ment og søgt politisk at kriminalisere, er, at vi bl. a. sammen med kommunisterne stemte for et mistillidsvotum mod den forrige regering. Det er det, det ærede medlem ikke kan glemme; det nager ham og hans kolleger, og det har efterhånden i hans fantasi taget former, der ikke helt svarer til virkeligheden. Må jeg i korthed minde ham om, at det mistillidsvotum, der fældede ham og hans regeringskolleger, var stillet af det radikale venstre, og det fik,

såvidt jeg husker, tilslutning, foruden fra repræsentanterne for det radikale venstre, socialdemokratiet og kommunisterne, også i alt fald fra een konservativ. Det blev vedtaget i dette høje ting med 80 stemmer mod 66.

Nu vil det ærede medlem, til sin egen vejledning, som han sagde, have mig til at fortælle ham, om jeg stadig finder min adfærd dengang rigtig. Han antydede, at mine udtalelser herom måske kunne få betydning for ham og hans gruppefæller i den stilling, de formentlig om lidt skal tage. Jeg skal gerne give ham denne vejledning. Det var ikke alene sagligt forsvarligt og politisk rigtigt at stemme for dette mistillidsvotum; det var også, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for lidt siden så rigtigt har begrundet det, nødvendigt at gøre det. Hvis det ærede medlem på samme måde kan få vedtaget et mistillidsvotum mod den siddende regering, gælder dette mistillidsvotum naturligvis, ligegyldigt hvem der har stemt for det.

Mit råd til det ærede medlem lyder derfor i denne som i andre politiske situationer, at han skal følge sin overbevisning. Hvis han gør det, der efter hans inderste overbevisning er sagligt rigtigt og parlamentarisk forsvarligt, handler han på rette måde, og er der i denne sal en majoritet, der ønsker at udtale mistillid til regeringen, kan man være sikker på, at det omgående vil få parlamentariske konsekvenser.

Jeg havde ellers tænkt mig at gøre nogle flere bemærkninger til venstres ærede ordfører; men efter den tale, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard holdt i eftermiddags, er det blevet overflødigt.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft stillede i går det spørgsmål til mig, om den danske regering ville fastholde sit tidligere standpunkt med hensyn til Danmarks repræsentation på konferencen om en ordning af Vesttysklands forhold. Dette besvarede jeg i formiddags. I forbindelse hermed har det ærede medlem nu bedt mig bekræfte, at regeringen dog ville holde sig underrettet om udviklingen og fremsætte sine synspunkter vedrørende bl. a. spørgsmålene om administrativ adskillelse, flygtningenes fjernelse og sikringen af den dansksindede befolknings rettigheder. Det ærede medlem henviste i denne forbindelse til det tredje afsnit i folketingets beslutning af 9. juli 1946. Jeg vil gerne svare, at regeringen stadig føler sig forpligtet af folketingets beslutning af 9. juli 1946. Regeringen indskrænker sig ikke til gennem sine diplomatiske repræsentanter i udlandet passivt at holde